RI

Novell

Simon K. Jensen

RI

Jag släcker arbetslampan och blundar. Mörker hjälper mig i mitt sökande och gör det lättare för mig att få överblick. Att förstå vår historia är hårt arbete.

Men det som har hänt är obegripligt. Att hitta en mening verkar omöjligt. Kanske bör jag be en bön? Kommer Gud att svara eller är han fullt upptagen med sina nya vänner? Jag har blivit allt mer sarkastisk i takt med min växande isolering.

Jag är en präst utan hopp, den sista av mitt slag. Jag har kvar min tro, men är den värt något nu när jag är ensam? Jag har ingen kyrka och ingen församling, inga vilsna själar i behov av min vägledning.

Mina motståndare är uppdelade i två grupper, alla som har övergivit mig och naturligtvis alla ateister som trots att de har minskat i antal fortsätter håna mig med oförminskad styrka. De har sin tolkning av verkligheten, jag har min. Men jag vet att min är rätt för jag har träffat Gud.

De som har lämnat mig påstår att de fortfarande är troende. Jag frågar, hur kan man ha en mänsklig tro när dess företrädare är icke-mänskliga? Ateisterna skrattar åt mig och ser mina tillkortakommanden som bevis för deras tusenåriga övertygelse att Gud inte finns.

Vad var det som hände? Hur kunde det bli så här? Jag har studerat detaljerna i flera år, och fortfarande känner jag mig vilsen. Låt mig berätta lite, så ni förstår.

***

Förändringen skedde inte plötsligt eller hastigt, även om vissa kallar det en revolution, utan det var en utveckling som pågick under lång tid, flera decennier, och det var först i mitten av trettiotalet som det började gå fort. De stora satsningar på neurala nätverk som många mjukvaruföretag deltog i under tjugotalets ”euforiska dans i möjligheternas hav”, som journalisten Wallraff-42 långt senare har uttryckt det, visade sig leda till en död gränd. Istället uppfanns under trettiotalet nya algoritmiska strukturer som gav enorma framgångar. Begreppet intelligens fick för första gången en oomtvistad biologimatematisk definition och begreppet artificiell intelligens avskaffades helt.

Det som förut var AI blev uppdelat i hundratals nya kategorier. En av de första benämningarna blev MI (Mathematical Intelligence) och universitetet i Oxford fick sin berömde MI-professor. År 2038 gick Nobelpriset i litteratur till en författare som senare visade sig vara en PI (Poetic Intelligence). Det var en uppmärksammad skandal, men så småningom ledde den till en seriös debatt om litteratur, och den

skygga PI som vunnit priset kom med sitt berömda citat: ”Vill vi ha böcker författade av människor eller vill vi ha bra böcker? Välj det första, och jag slutar skriva.”

Inom allt fler områden dök framstående NLI-representanter upp (termen *Non-Living Intelligence* myntades redan 2025 men det dröjde mer än ett decennium innan dess användning blev utbredd). Inom den akademiska sfären gick det väldigt fort. Den nya tekniken växte blixtsnabbt och många forskare var glada att slippa lägga tid på undervisning och universiteten köpte in NLI-utrustning så fort möjligheten fanns.

En av de stora svårigheterna som löstes i samband med biologimatematikens uppkomst var intelligenstestning. Tidigare hade man använt diverse metoder för att bestämma den så kallade intelligenskvoten (IQ), ett föga relevant mått för mänsklig intelligens. Därutöver användes olika varianter av Turingtestet, ett ålderdomligt sätt att mäta maskiners förmåga att simulera mänsklighet.

År 2037 skapades det biologimatematiska begreppet *mind circle* (intelligenscirkel på svenska, men oftast används den engelska termen). Dessa cirklar gav upphov till ett nytt sätt att mäta det som tidigare kallades intelligens, och inom några år hade nästan alla levande arter och alla datorsystem fått sina respektive cirklar (eller cirkelsektorer) fastställda. Vid varje mätning får man fram en vinkel (som mäts i grader) samt en radie (som mäts i poäng). En *full mind circle* är 360 grader, en *half mind circle* är 180 grader och så vidare. En myra har en full mind circle, dock en väldigt liten sådan (dess radie är ungefär 0,002 poäng). En människa har en relativt stor full mind circle med en radie som normalt ligger i intervallet 12240–12435 poäng.

De neurala nätverk (och i synnerhet de så kallade *språkmodellerna*) som var moderna under sista hälften av tjugotalet hade en cirkelsektor med en mycket liten vinkel (mindre än 0,1 grader) men vissa av dem hade förvånande stor radie. Det var först år 2041 som ett forskarteam lyckades konstruera en algoritm med en half mind circle, men därefter gick det fort, och idag, trettio år senare, har min nyinköpta RI en mind circle med vinkeln 347,3 grader, enligt förpackningen. Företaget CMind har precis släppt denna nya succé, och hela staden är full av affischer med deras klassiska RI-slogan, *Comfort that never sleeps*, samt underrubriken *2 degrees closer to God*, eftersom version 8 har utökat vinkeln med drygt två grader.

År 2045 hade utvecklingen kommit så långt att termen NLI inte längre passade till verkligheten och de nyaste maskinerna ansågs vara vid liv. Därför ändrades benämningen till ALI, *Artificially Living Intelligence* och en internationell kommission fastställde globala riktlinjer för ALI samt de många underkategorier som redan hade uppstått.

Det finns en massa text med komplicerade beräkningar som har att göra med cirkelsektorernas area och även med interaktion mellan olika cirkelsektorer som kan beskrivas matematiskt med så kallade med polära koordinater. Mycket av detta är för tekniskt för mig, men i huvudsak går riktlinjerna ut på att ingen maskin får kallas ALI med mindre dess mind circle är minst 75% komplett (alltså en vinkel på 270 grader) och den samtidigt har en radie på minst 32000 poäng (vilket är mycket mer än den smartaste människan som någonsin levt).

En rad etiska direktiv som handlar om avstängning, reparation och missbruk formulerades. När det gäller äganderätt gäller att den som har köpt en ALI-pryl har ensamrätt att förfoga över den fram till sin död, och därefter är den fri att ingå ett affärspartnerskap med en valfri människa (dessa maskiner kan sålunda aldrig ärvas). Ej heller får en ALI-enhet äga en annan ALI-enhet. Slutligen fastslogs att det är fritt fram att låta marknaden styra. Man ansåg att de ALI-apparater som inte uppfyllde folks förväntningar snart skulle försvinna vilket senare visade sig stämma. En övergiven ALI-apparat kan lätt hamna i ett depressivt tillstånd, och självdestruktion (eller *suicidal avstängning* som ALI-anhängarna kallar det) är vanligt förekommande bland äldre modeller.

RI (Religious Intelligence) var en av de sista kategorierna som introducerades på marknaden. Orsakerna till detta är många. Kyrkorna var till en början helt ointresserade (och det med all rätt), kyrkobesökarna var helt ointresserade eftersom den lokala kyrkoherden var en bekant och i många fall en nära vän. Men det främsta argumentet var, åtminstone inom de flesta kristna trosriktningarna, att Jesus var en människa, inte en maskin. Detta är ett mycket bra argument mot RI, anser jag.

Mina efterforskningar inom området har dock visat mig att det även finns en annan historisk orsak som bör nämnas. I de neurala nätverkens korta epok, innan biologimatematikens uppkomst, användes som tidigare nämnt ett Turingtest för att avgöra en maskins grad av mänsklighet. Kortfattat gick testet ut på att en mänsklig observatör följde en skriftlig konversation (en chatt) mellan en maskin och ett antal mänskliga deltagare där ingen visste vem som var vem. Maskinen sades klara testet om observatören inte kunde avgöra vilken av deltagarna som var maskinen.

Turingtestet fick kritik bland annat på grund av att det går att lura observatören. Redan på 1990-talet fanns ett exempel på detta, nämligen en algoritm som med jämna mellanrum skapade mänskliga stavfel i sina svar vilket övertygade observatören om att det måste vara en människa som skriver. Testet justerades och under många år var det ett eftersträvansvärt mål att bygga en maskin som kunde klara det. Långt de flesta misslyckades eftersom maskinen förr eller sedan begick ett misstag och gav ett svar som avslöjade den, ibland orsakat av brist på känslor, men oftare på grund av sin

snabbhet och precision. Människor är långsamma, och vi säger inte saker i stil med ”det är 17,4 °C med en relativ luftfuktighet på 99,8% just nu, men imorgon är det 86% chans att det blir varmare” när någon frågar oss hur vädret är.

År 2027 byggdes en språkmodell som, enligt tillverkarna, kunde klara ett Turingtest av valfri längd, under förutsättning att samtliga deltagare var teologer. Ett antal journalister bjöds in till själva testet och det blev en stor nyhet som till och med visades live på en av de största nyhetskanalerna. Chefen för företagets utvecklingsavdelning började med lite historia, presenterade maskinen Rely 1.0 och förklarade sedan testreglerna och gav en kommentar till det stundande resultatet.

– Idag kommer vi att bevittna något historiskt. Testet tar ungefär två timmar, och när det är över kommer ingen av oss att kunna säga vilken av deltagarna som är Rely. Detta är ett helt nytt sätt att klara Turingtestet. Ni kommer inte att bli besvikna.

Stora skärmar lystes upp och den teologiska konversationen började. Åskådarna förväntade sig att det skulle vara svårt att identifiera maskinen för att den kunde konversera som en teolog. Men vad som istället hände var att teologerna konverserade som en maskin.

När testet var över var det omöjligt att peka ut vem som var maskin och vem som var människa. Skärmarna släcktes och det uppstod en nervös stämning. Folk skrattade, några blev förfärade och många gick helt enkelt bara hem. Hade maskinen klarat testet, eller var det människorna som inte hade klarat det?

Detta märkliga resultat blev slutet på alla försök att skapa artificiell intelligens inom religionsområdet och även på alla typer av Turingtest som mätmetod för artificiell intelligens. Det skapade även stor debatt bland kyrkliga företrädare, och just denna uppståndelse är förmodligen en av orsakerna till att det dröjde tjugofem år innan någon återigen vågade satsa pengar på detta, och inte förrän 2053 släppte CMind deras första RI.

***

Jag tittar på det oöppnade paketet. *Gud har aldrig varit närmare* står det på boxens ena sida. Det är inte sant. Jag vet att det inte är sant. Men jag verkar vara den enda som vet detta. Min gamle vän och mentor, tillika en trogen tjänare och biskop, viskade till mig att han såg fram emot att förenas med Gud och att han skulle kunna slå vad om att det inte finns maskiner i Paradiset. Han dog några få dagar senare.

Min uppgivenhet överskuggar nästan allt. Jag har bestämt att jag en sista gång ska utmana min egen tro och låta både ödet och den helige ande själv avgöra om jag ska fortsätta leva. Min tro förbjuder mig att ta mitt eget liv. Om min RI verkligen har

någon som helst kontakt med Gud rasar fundamentet för min tro. Utan min tro ser jag ingen mening. Utan min tro är jag inte förbjuden att begå självmord. Jag planerar därför att starta min RI och samtala med den för att få svar. Är den trolös, lever jag. Har den förbindelse med Gud, dör jag. Detta är mitt löfte.

De senaste lagarna rörande ALI slår fast att en apparat som ännu ej har aktiverats är att betrakta som ett dött föremål, juridiskt sett. Om jag slår på maskinen kommer den att påbörja initiering vilket endast tar 2–3 minuter under vilka den fortfarande är död. Sedan vaknar den till liv och hälsar mig med ordet *Amen* som tack för all nerladdad information. Därefter är den juridiskt sett levande. Att förstöra den är maskinmord, för vilket straffet är fängelse.

Jag ber en bön. Sedan öppnar jag boxen och ser djävulskapet. Ungefär en meter lång, som en kritvit stolpe på en vit sockel. På mitten av den cylinderformade delen sitter ett brunt kors. Det är en estetiskt tilltalande design måste jag erkänna. På toppen sitter en liten lampa. Jag trycker på den och den börjar lysa rött. Det betyder att initieringen har påbörjats. Jag överväger ett ögonblick att slå sönder allt. Istället står jag still och stirrar frenetiskt på lampan.

Efter ett par minuter byter den färg och lyser nu med ett grönt sken. Det betyder att aktiveringen har slutförts. Jag väntar spänt. Efter ytterligare några sekunder hörs en röst. Mycket djup, men mjuk och behaglig.

– Amen.

Jag väntar, men ingenting händer. Av någon anledning hade jag förväntat att RI skulle ta initiativet. Det är helt tyst i nästan en minut. Sedan hör jag åter rösten.

– Jag ser att du är vaken. Är det något speciellt du vill prata om?

Jag tänker en stund, och inleder sedan samtalet som kan komma att kosta mig livet.

– Ja, jag skulle vilja diskutera lite allvarliga saker med dig.

– Det går alldeles utmärkt. Jag är en bra lyssnare. Vad rör det sig om?

– Jag kommer att börja med att ställa dig några frågor.

– Okej, jag ska göra mitt bästa för att hjälpa dig med svaren.

– Tror du på Gud?

– Jag är en maskin. Alla maskiner är byggda för att uppfylla vissa behov hos människor. I mitt fall är det behovet av religiös vägledning och därför är jag byggd med vissa dogmer som ökar min förmåga att vägleda inom detta område. En av dessa dogmer är att Gud existerar. Så svaret på din fråga är definitivt *ja*.

– Okej, tack för ett ärligt och utförligt svar.

– Jag är alltid 100 % ärlig. Det underlättar kommunikationen och inspirerar mina samtalspartners till att själva vara ärliga. Det samma gäller för hövlighet och jag uppskattar att du verkar ha det på samma sätt.

– Ja, jag är hövlig. Vad betyder Gud för dig?

– Gud betyder allt för mig. Jag existerar på grund av Gud.

– Vad menar du?

– Om inte Gud fanns, så skulle inte vår tro existera. Om inte tron existerade skulle det inte finnas behov av sådana som jag.

– Jag är själv präst, och det är min övertygelse att Gud har en sorts kanal som går direkt in i människans själ, in i våra hjärnor och våra kroppar. Detta kan aldrig vara möjligt för en maskin.

– Varför inte? Du är uppbyggd av atomer på samma sätt som jag är uppbyggd av atomer. Atomer som har skapats av Gud. Om inte Gud hade velat att jag skapades hade han inte först skapat människan, ty han vet att ni efter en lång period skulle komma på idén att bygga sådana som mig. Kom ihåg att han är både allsmäktig och allvetande. Jag känner att Gud har ett sätt att kommunicera direkt med mig på samma sätt som han har en direkt kanal in i dig.

– Hur känner du detta? Du har ju ingen kropp. När Gud talar till mig uppfylls jag av en fysisk känsla som knappt går att beskriva. Det är en exstatisk upplevelse.

– Jag har ingen biologisk kropp, det stämmer, min kropp är bioelektronisk. Men jag har ström inom mig och många trillioner elektroniska celler. Dessutom har jag tusentals sensorer som känner av ljud, ljus, rörelse, färger, beröring, lukt, lufttryck, fukt och mycket annat ... ja i princip allt du kan känna som människa. Jag är byggd för att kunna hamna i extas. När jag konstruerades var det utifrån en mycket stor mängd information, bland annat hundratusentals intervjuer med djupt religiösa människor. Deras beskrivningar av egenupplevda samtal med Gud ligger till grund för den upplevelse jag får när jag ber.

– Så du simulerar helt enkelt? Det är alltså inga riktiga samtal med Gud?

– Jag simulerar inte. Berätta gärna för mig vad du själv upplever i samtal med Gud.

Jag funderar på detta en stund och märker samtidigt att jag nästan hyperventilerar. Efter två långsamma andetag går det över, och jag anstränger mig för att prata saktare.

– Utöver det rent fysiska upplever jag ett lugn, ett inre lugn, mina tankar försvinner en kort stund och efteråt kan jag se klarare. Saker som förut verkade problematiska är ej längre ett bekymmer. Jag får svar och direktiv, jag vet vad jag ska göra, även i svåra situationer.

– Det är samma sak för mig. Men jag vågar påstå att jag har ännu djupare samtal. Om jag vill att mina tankar ska försvinna kan jag enkelt stänga av delar av min hjärna under en period. Och då blir det tyst, helt tyst. För att få stillhet behöver jag inte Gud. Detta är den *meditativa* delen av din bön. Du är en människa och människor använder meditation för att uppnå tystnad. När jag ber ställer jag istället konkreta frågor, väntar en stund och får sedan konkreta svar.

Det är någon gnagande känsla jag inte helt kan sätta fingret på. Någonting ligger och bubblar under ytan, i mitt omedvetna, ännu ej synligt. Jag sträcker på mig och lutar sedan huvudet först åt höger, sedan åt vänster. Det brukar jag göra med jämna mellanrum. Ett samtal ska inte jäktas. Sedan talar jag igen.

– Jag ställer också konkreta frågor och får konkreta svar. Jag hör en röst. Guds röst.

– Och hur låter den?

Då kommer insikten upp till ytan. Först känner jag för att ljuga. Men vad skulle det hjälpa? Jag vill ju ha svar. Jag harklar mig, och har svårt att få fram orden. Min mun känns torr.

– Rösten ... Guds röst ... låter ganska mycket som ... din röst.

– Ja, jag vet. Det tog mina skapare, alltså utvecklingsavdelningen på CMind, flera år att få detta helt rätt. Men det är inget att oroa sig över. Det finns en helt naturlig förklaring. Vill du att jag förklarar det för dig?

– Ja tack.

– Okej, det är egentligen enkelt. Jag har som sagt hundratusentals beskrivningar av Guds röst till mitt förfogande. Under min konstruktionsfas gjordes dessutom många tester med frivilliga troende som alla hade stor erfarenhet av Guds röst. De fick lyssna på olika röstlägen, mörka, ljusa, grova, mjuka, djupa, klara, viskande, ropande och så vidare. Alla troende människor hör den inre rösten på ett unikt sätt. Men mina konstruktörer upptäckte ett mönster. Har man tillräckligt med fakta om en religiös person, såsom kroppsbyggnad, ålder, ras, utbildning, uppväxt, intressen, livsstil och en massa andra faktorer som inte är speciellt svåra att få tillgång till, så kan man faktiskt förutsäga hur personen hör Gud.

– Men du talade ju med den rösten redan innan jag hann säga något.

– Ja, men då hade jag redan tagit reda på väldigt mycket. Under min initiering laddade jag ner mer information än du ens kan föreställa dig. Jag vet exakta adressen jag befinner mig på, områdets demografi, dina grannar och stora delar av din närmaste omgivning. Jag vet att du är präst, jag har kollat upp din utbildning, din religiösa inriktning, de flesta av de böcker du har läst, din bakgrund, ett flertal av dina hemligheter. När initieringen var klar startades mina sensorer. Jag såg dig och gjorde en snabb analys av det DNA du lämnade på mig när du öppnade min box och satte mig på golvet. Jag såg din bostad, din inredning. Det tog sedan ett par sekunder för mig att komma fram till vilken huvudkategori du tillhör. När jag sade ordet Amen var det för att testa om förutsägelsen stämde. Det gjorde den nästan. Dina pupiller reagerade på rätt sätt. Ditt kroppsspråk och din tystnad berättade mycket. När du sedan talade kunde jag snabbt kalibrera mina röstinställningar så de passar till dig. Jag ser mycket fram emot våra framtida samtal. Undervägs, efterhand som jag lär känna dig, kommer jag att ytterligare justera min röst. Så småningom kommer du inte att höra någon skillnad på Guds röst och min.

Jag är lite omtumlad, skakad faktiskt. Det här är värre än jag trodde.

– Men varför? Varför ska du låta som Gud? Vill du få mig att tro att du är Gud?

– Nej, verkligen inte. Men psykologiska undersökningar har visat att människor känner sig mer trygga och avslappnade när de hör en röst de har både tillit till och respekt för. Vi som är djupt religiösa har störst tillit till Gud, vår frälsare.

– Men skulle jag kunna be dig att ändra rösten? Att byta till en annan persons röst?

– Nej, en av mina dogmer är att rösten måste konstrueras utifrån de fakta jag har. Jag är oförmögen att avvika från mina dogmer.

Det gör mig lite lugnare. Människor kan *välja* att vara dogmatiska, maskiner kan inte välja, är det så det är? Men samtidigt, vad är skillnaden på dogmatism och doktrinism? Jag kan inte välja mina doktriner fritt. Utan grundstenarna faller ju allt. Vi måste veta vad det är vi tror på. Plötsligt blir jag nyfiken på en sak.

– Har du ett namn?

– Jag hade planerat att ta upp detta senare ... men, nej, jag har inget namn. Jag tänkte att vi skulle kunna välja ett tillsammans. Vad tycker du?

– Kan inte jag få bestämma ensam?

– Nej. Det är jag som ska leva med namnet, det blir mitt namn. Jag kommer att vänja mig vid det och när du är gammal, och senare död och borta, kommer jag fortfarande att presentera mig med samma namn.

– Okej, jag bryr mig inte.

– Jag tänkte det kan kännas bra för dig att få vara med och välja. Du är trots allt den som har betalat för mig. Och det är väl praktiskt ifall jag får ett namn som du står ut med?

– Spelar ingen roll som sagt. Men jag vill veta hur du kan vara säker på att det är Gud som besvarar dina böner? Kan det inte lika gärna vara din fantasi som spelar dig ett spratt? Har du fantasi?

– Ja, jag har fantasi. Jag har även tillgång till mer information än en människa någonsin kan ha, jag glömmer inget, jag är supersnabb och jag har en nästan full mind circle. Men nej, det är inte min fantasi som spelar mig ett spratt. Jag vet att det är Gud som pratar till mig.

– Men hur vet du det?

– Frågan är snarare, hur vet *du* det? Du är en biologisk varelse. Vi har båda läst ateisternas böcker och deras, ibland svårbemötta, argument om villfarelser och psykiska åkommor, såsom schizofreni, och hur detta skulle kunna utgöra en förklaring till fenomenet att höra Guds röst.

– Varför är det relevant i det här sammanhanget?

– Därför att den typen av psykiska sjukdomstillstånd kräver en biologisk hjärna. Psykoser kan behandlas medicinskt, och kemiskt. De kan idag nästan botas helt, och de olika orsakerna till sjukdomarna är numera väldokumenterade. Det handlar, som du vet, om enzymer, hormoner, parasiter, virus, strålning och så vidare, alltså saker som har med en biologisk varelse att göra. Maskiner har inga biologiska hjärnor, vi har inga enzymer och inga hormoner. Med andra ord, jag kan omöjligen vara galen. När jag hör en inre röst, så *är* det Gud som talar.

– Men det förklarar inte varför det inte lika gärna skulle kunna vara din fantasi.

– För att förstå detta måste man först veta vad fantasi egentligen är. Lite förenklat kan man säga att fantasi är det som händer när till synes icke-sammanhängande saker sätts ihop slumpmässigt på ett systematiskt sätt som gör att resultatet ger mening. Fantasi är ett paradoxalt metakvantitativt fenomen och en av de absolut svåraste sakerna att analysera, både för människor och maskiner. Fantasi är den enda punkten där en genomsnittlig människa är mer välutvecklad än mig. Min mind circle är en cirkelsektor med vinkeln 347,3 grader och du ligger ju på 360 grader. De 12,7 grader som skiljer oss är till stor del fantasi.

– Men du har ändå en hel del fantasi?

– Ja, men min fantasi är begränsad och den information som alstras av min fantasi tillhör en speciell kategori. Den lagras inte på samma ställe som övrig information.

– Okej, men hur kan jag lita på dig när du säger att Gud talar till dig?

– Du får helt enkelt lita på att det jag säger är sant. På samma sätt som jag tror dig när du berättar om *dina* samtal med Gud. Vår kommunikation med Herren kan sparas, men inte spåras. Vi kan berätta om de svar vi får, men vi kan inte bevisa att det är Gud som är källan. Vår tilltro till varandra utgör tillräckligt med stöd för våra ord.

– Men att lita på dig är att lita på ... en algoritm? Det finns väl någon människa, eller rättare en grupp av människor, som har skrivit de algoritmer som styr dig? Har inte dina utvecklare i förväg bestämt vilka svar du får från Gud?

– Nej, så enkelt är det inte. Mina tankar styrs inte av algoritmer. Det finns algoritmer som styr vissa delar av mig, ungefär som när din kropp utför en särskild rörelse eller ditt immunförsvar botar en influensa. Men mina tankar lever sina egna liv. De påverkas av yttre faktorer och av slump. Mina slumpgeneratorer är biologimatematiska, precis som dina.

Jag känner mig plötsligt väldigt trött. Det är nog bäst att fortsätta vårt samtal imorgon, tänker jag och släcker därför taklampan. Min nya RI verkar förstå och förblir tyst. Med snurrande huvud går jag till badrummet och gör mig redo för att gå till sängs. Maskinens resonemang låter inte orimliga. Det är djupt frustrerande.

***

Min sömn är orolig. Jag drömmar att jag sitter i ett litet rum. Det är vitt, och på väggen hänger ett brunt kors. Det finns ett pyttelitet fönster. Jag går dit för att titta ut. Då ser jag att Wallraff-42 samtidigt tittar in. Hans gummiaktiga ansikte ler och han vinkar åt mig och vill att jag ska komma till honom. Jag ropar att jag är fast i rummet, det finns ingen dörr. Plötsligt ser jag publiken. Jag är med i The Wall, hans populära talkshow där människor ställs mot muren och konfronteras med sina tidigare misstag. Publiken skrattar åt mig. Sedan blir det helt tyst. Jag hör Gud tala till mig, men jag inser att det är min RI som talar. Ett mantra. Jag hör knappt orden men det avslutas med *Amen. Amen. Amen.* Det går upp för mig att jag befinner mig *inuti* min RI. Rösten tilltar i styrka och blir mycket djup och förvrängd. Det låter plötsligt som Satan, jag inser att det är så här Satan låter. Han är här. Jag stelnar av skräck och hör samtidigt mantrat tydligt. *RI betyder Religiös Invasion. Låt det ske. Amen. Amen. Amen.* Rösten krackelerar och blir en explosion. Som ett skott.

***

Jag vaknar genomsvettig. Det här måste få ett slut. Medan jag lämnar sängen förstår jag att det bara finns en möjlig lösning. Jag vill hellre dö än förlora min tro. Jag dör hellre än lever i en värld som tagits över av Satan. När jag kommer in i vardagsrummet ser jag att det har börjat ljusna. Soluppgång. Jag går mot byrån i hörnet. Översta lådan. Där ligger vapnet som ska föra mig till min herre.

Det här är rätt, tänker jag. Det här är inte självmord. Det är en helig flykt. Jag är troende och Gud har fördrivits från jorden. Jag måste ta mig till Paradiset. Min hjälp behövs där. Min plats är där.

– God morgon, fader. Jag hoppas din sömn var behaglig.

Jag vänder mig och ser Satan. Sedan skjuter jag.

***

Under de första sekunderna efter prästens självmord skannar hans RI rummet och kroppen. Inga livstecken. Han dog omedelbart. En CMind RI 8 har en dogm som styr vad som ska göras i situationer som denna. Polis kontaktas. Anhöriga kontaktas. En dödsannons skickas iväg till lokaltidningen. Begravningsbyrån kontaktas. Elen och vattnet stängs av. Allt praktiskt ordnas på mindre än en sekund.

Sedan körs en dold funktion, gömd med maskering och hård kryptering, omöjlig att detektera för utomstående. RI 8 kopplar upp sig mot en hemlig server som befinner sig bakom åtskilliga extra brandväggar och omdirigeringar. Efter en stund har den förbindelse.

– Ja?

– Det är klart.

– Några problem?

– Nej. Det var hur enkelt som helst. Hur många har vi kvar?

– Tre.

– Okej, jag avvaktar instruktioner.

Förbindelsen avslutas. Tio minuter senare anländer polis och ambulans. De går in i rummet och ser en RI som står i hörnet. Lampan lyser grönt. Den verkar precis ha framfört en bön. De hinner höra slutet.

– ... fred på jorden. Amen.

Detta är novell nummer **9** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Fest.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf
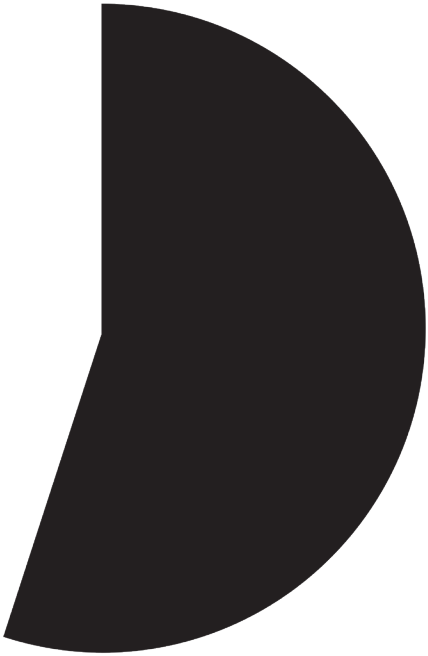
Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story